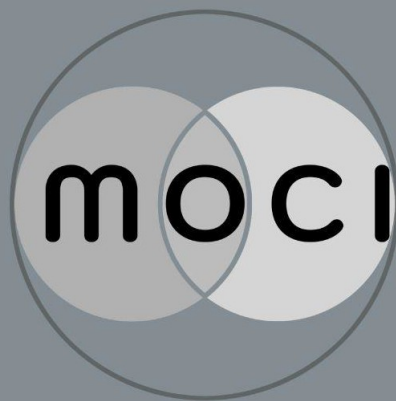

U moře

By James Mahu | E4 : S1

MOCI.life

U moře

S1 : E4

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „At the Sea“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

U moře

S1 : E4

Jednou nebo dvakrát do roka muž podnikl dlouhý výlet k moři. Byl to způsob dovolené, který vynalezl v tom roce, kdy se stal nezávislým jedincem. A od té doby si každoročně alespoň jednou vyrazil k moři. Bylo to jeho nejoblíbenější místo na světě – přinejmenším na tom světě, který znal.

Moře mu poskytovalo nový horizont. Dávalo pocit nekonečnosti a rozlehlosti jako sám vesmír; až na to, že to bylo na zemi. Mohl si v něm zaplavat, potápět se pod hladinu do nových světů s novými stvořeními. Mohl sledovat horizonty, které se před ním táhly do neznáma.

Když sestoupil z útesů dolů na pláž, spatřil několik lidí, kteří na pláži sbírali, co moře vyplavilo. To byla i jeho oblíbená zábava. Člověk nikdy nevěděl, co moře přes noc odložilo do bílého písku, co druzí nenašli.

„Poznávám tě,“ řekla žena právě ve chvíli, když muž poklekl, aby prozkoumal malou, růžově zbarvenou mušli.

Dal si ruku nad obočí, aby zastínil sluneční jas. „Ano, pamatuji si tvůj hlas dobře, má ctěná učitelko. Moc rád tě znovu vidím.“

„Já nejsem tvá učitelka,“ odpověděla žena, jako kdyby opravit muže bylo důležitější, než opětování jeho pozdravu.

„Myslel jsem to na znamení úcty,“ opravil se. „Nechtěl jsem tě rozčílit.“ Postavil se s náhlým přívalem zájmu.

„Já nejsem rozčílená,“ řekla. „Jen uvádím věci na pravou míru. Nechci aby se šířilo něco nepravdivého ohledně toho, co sdílím nebo v co věřím. Mé perspektivy jsou jen mými názory. Jsou tvářemi mé zvědavosti, když se dívám do mého nitra. Pokud si z nich jen něco vypůjčuješ, tak je to v pořádku. Já nejsem vlastníkem toho, co říkám nebo tvořím. Nic z toho není mé. Všechno je naše.“

„Ale i tak z toho mám pocit instruování nebo jakéhosi učení. Není to tak?“

Zakroutila hlavou a chvíli zůstala potichu, když jí nad hlavou prolétal racek a skřehotal na ně, jako by chtěl přidat také svůj názor.

„Ne, je to vyjádření,“ řekla. „Vyjadřuji se, abych se mohla učit. Někdy se to zvrhne a druzí to můžou slyšet nebo vidět, ale cokoliv, co přichází skrze mě, musí být od nás všech – jinak mě to nezajímá. Jestli tě baví poslouchat, co všichni říkáme, tak je to tvá volba, ale nedělej ze mě svého učitele.“ Ukázala na něj. „Ty jsi vždycky sám sobě učitelem.“

„Jak by to mohla být pravda?“ napůl vykřikl. „Od okamžiku, kdy jsme se narodili, jsme stále učeni; a ti, kteří nás učí, jsou druzí lidé – rodiče, sourozenci, širší rodina, přátelé, kolegové a samozřejmě profesionální učitelé na všech úrovních.“

„A co učí?“

„... Všechno.“ Máchal rukama jako dirigent, dirigující různé nástroje do jednoho tělesa.

„Učí tě, odkud jsi přišel?“

„Ano, samozřejmě. To se probírá v přírodopise a fyzice.“

„Učí tě o dualitě?“

„Ano. Všechny náboženství mluví o tom, jak morálně navigovat mezi dobrem a zlem.“

„Učí tě, jak žít?“

„Ano, náboženství, duchovní stezky, různí autoři a lektoři, profesori ekonomiky, sociologie a psychologie – ti všichni učí, jak žít.“

„Učí tě, jak jsi nezměrný?“

„Ano, ve fyzice a vyšší matematice nás učí, jak jsme nezměrní.“

Zasmála se pro sebe a otočila se k moři, aby sledovala jeho vířící bílou vodu vrhající se na pobřeží.

„Co je na tom tak legračního?“ zeptal se muž.

„Vždycky věříš tomu, co je řečeno a učeno?“

„... Ne.“

„A to tě naučil kdo?“

Chvilí přemýšlel a pak se postavil vedle ženy. Oba sledovali moře. Dva páry očí a uší, zaměřené na pohyby a zvuky mořské vody.

„Řeknu ti jednu věc,“ řekla žena. „Ty jsi tím, kdo se rozhoduje. Co se týká učení, která k tobě přicházejí, ty se rozhoduješ, čemu budeš věřit a čemu ne. Co je hodnotné a co ne. Ta osoba, která se

rozhoduje, to je skutečný učitel. Všechno ostatní je jen názor, informace a poznání; a pokud máš opravdové štěstí, tak i trocha moudrosti.“

„Všichni ti lidé, o kterých si myslíme, že jsou naši učitelé – tak jsou našimi učiteli jen tehdy, když si to o nich 100procentně myslíme. A to se děje velmi zřídka, pokud vůbec. A má to dobrý důvod.“ Uznale se zasmála. „Ve všem, co čteme nebo slyšíme, můžeme najít něco, čemu nejde věřit, nebo co nerezonuje s naší přirozenou podstatou. Každé takové vyloučení, které uděláme, je jako když sochař seká svým dlátem do kamene a odstraňuje jeho hmotu, aby odhalil novou formu. A při procesu vytváření této nové formy se učíme; proto my sami jsme těmi učiteli.“

Muž se krátce podíval na profil ženy. „Takže při mém učení existuje jádro a povrch?“

„Víš, že většina toho, čemu jsi učen, se děje pod úrovní tvé vědomé pozornosti?“

„Mluvíš o mém podvědomí?“

„Věci, které k tobě přichází uspořádané do lekcí, do příběhů, do mytologie, do formy svatých textů – ty všechny přicházejí ke tvému vědomému jáství. Ke tvému mozku a myslí. Ale ty věci, kterým jsi učen na podvědomé úrovni – to jsou mnohem jemnější náznaky a signály ze sociálního programu. Tyto programy tě mají civilizovat. Nikoliv vzdělávat, ale spíše tě mají *přizpůsobit*. Jsi dirigovaný dirigentem těchto programů. A tím dirigentem není jedna osoba, jedna technologie či jedna konspirační síla.“

Odmlčela se a otočila se na muže. „Tím dirigentem je *Veškerenstvo*. Vždy je to *Veškerenstvo*. *Veškerenstvo* je učitelem *podvědomí* a když vstupuje do časoprostorové duality – do tvé reality – manifestuje se jako *celistvost* tvého individuálního časoprostoru. Přichází to jako jediné vyjádření planety do každého okamžiku tvého života a toto vyjádření je uvolněno jako frekvence, pulzace, vibrace. Tato frekvence sytí všechny bytosti. Sytí všechny životní formy. Sytí všechny objekty, které existují v časoprostorové dualitě na dané planetě.“

„Můžu ji slyšet?“

„Ne; ne tvýma ušima v prostředí tvé reality.“

„Takže předpokládám, že ji nemůžu ani vidět?“

„Z mé perspektivy je to správný předpoklad.“

„Takže předpokládám, že to je důvod, proč je podvědomá.“

„Ano.“

„K čemu mě tedy diriguje *Veškerenstvo*, abych dělal? Prve jsi naznačila, že mě *přizpůsobuje* nějakému standardu. Co je tím standardem?“

„*Přizpůsobuje* nás, abychom byli tím, čím potřebujeme být vzhledem k planetě a způsobům, kterými ona vyjadřuje toto *Veškerenstvo*.“

Muž přes své rty vypustil dlouhý dech. Ve vzduchu cítil sůl. „A čím potřebujeme být? Tomu nerozumím.“

„Potřebujeme být tím, čím jsme.“

„To mi připadá jako kruhová logika.“

„Taky je.“

Usmála se a sehnula se, aby zvedla malý, šedý kámen. Pak ho hodila do vln. Byl to dobrý hod, který muže překvapil.

„Od tohoto dirigenta nic nevidíš ani neslyšíš a přitom se přizpůsobuješ jeho projevům, které mají formu vibrace pronikající veškerým životem a existencí. Je to příliš komplexní, než aby se to dalo popsat slovy, nebo čímkoliv jiným. Právě jsem hodila kámen z jedné reality do jiné. Rozhodla jsem se to udělat, ale možná si to přál i ten kámen. A když ne ten kámen, tak možná ta větší entita – sama planeta. Možná jsem se k tomu nerozhodla já, ale byla jsem vybrána, abych ten čin udělala.“

Ohnula se a zvedla jiný kámen. Měl světle šedou barvu a byl ohlazený vodou. „Tento kámen si není vědom, kdo jsem. A já s ním přitom hýbu, držím ho, oceňuji ho, dokonce ho miluji. A zatímco to dělám, tak nějaká jeho část přesně ví, co s ním dělám; jen to není ta část, která je tím kamínkem.“

„Kde jsme určili hranici toho, kdo nebo co, je hybatelem našeho života? Čí ruka je nad námi a pohybuje námi skrze okamžiky shromážděné do jednoho individuálního života?“ zeptala se žena a pak dodala. „O vícenásobných životech sovereigna ani nemluvě.“

„Mluvíš o příčinných souvislostech?“

„Ano, nicméně příčinné souvislosti v podvědomé říši nejsou stejné jako příčinné souvislosti vědomé říše. Fungují různými způsoby a přece jsou propojené. Jeden způsob informuje druhý.“

Muž najednou vypadal netrpělivě. „Dobře, začali jsme tuto konverzaci zmínkou, že já jsem svůj vlastní učitel. Že já rozhoduji, čemu věřit a čemu ne; a že v tomto rozhodnutí učím sám sebe jak... jak být. Pak jsi do toho zapojila podvědomí a tvá slova... mě... mě teď prostě najednou zmátla.“

Žena dál zírala na vzdálený horizont. „*Podvědomí* je matoucí, protože ono naslouchá a vidí *Veškerenstvo* v naší realitě. Zachycuje vibrace věcí, procitňuje svět, uvažuje o jeho povaze a v jeho realitě ho zajímá úplně *všechno*. Potom přeposílá své objevy smyslům lidského těla. Očím, uším, kůží, nosu, ústům – přináší nám své dary od *Veškerenstva* prostřednictvím našich smyslů a ty je pak dále předávají našemu tělu, myslí, srdci a egu.“

„Zážitek podvědomí prochází cenzurou, redefinicí, vyloučením a interpretací, když se pohybuje naším lidstvím. Z toho vychází opravdové učení: Jak interpretujeme naši realitu, kterou nám předkládá naše podvědomí.“

„To zní skoro tak, jako bys definovala podvědomí jako vyšší jáství nebo jako duši,“ řekl muž. „Jako by bylo prvotním pozorovatelem; a jestli to tak je, tak všechno ostatní v nás interpretuje naši realitu *Veškerenstva prostřednictvím* našeho podvědomí.“

„Ano, je to tak.“

„Je podvědomí opravdu tak mocné?“

„Ano, je.“

„Dovolíš?“ Natáhl svou paži a žena mu podala kamínek, který držela. „Když hodím ten kámen tímto směrem,“ řekl a ukázal do moře, „nebo tamtím směrem“, ukázal na skály za nimi, „tak je to má svobodná vůle. Kdybych byl podvědomím a tento kámen by představoval mé tělo, mysl, srdce a ego, pak bych to byl já, kdo rozhoduje – a nikoliv oni? Jak je možné, že nás řídí něco neviditelného a my o tom ani nevíme?“

„Víme o tom,“ odpověděla přesvědčivě.

„A co víme?“

„Že máme kolektivní identitu. Že máme mnoho součástí – technicky vzato – každý z nás má tolik součástí, jako sám vesmír. Tak jsme komplexní. Všechny tyto součásti se sbíhají do jedné identity. Do jednoho jáství. V našem případě se děje to, že se sbíhají do lidské bytosti. Ale ten racek nebo tento kamínek, ti se sbíhají do druhu, který má jinou existenci než my. Ani nižší, ani vyšší, ale odlišně složitou. My všichni žijeme v realitě té celkové bytosti, která je naším sovereignem. A to, co říkám, je, že naše podvědomí je prvotním pozorovatelem reality, kterou nazýváme časoprostorová dualita.“

„Dobře... ale kdo má tedy svobodnou vůli a díky tomu ji může řídit? Kdo rozhoduje o tom, kam ten kamínek hodím?“

„Abys to pochopil, musíš pochopit to, že realita časoprostorové duality jedné identity je kolektivní vůlí všech jejích částí, které danou identitu tvoří. My jsme komplexní a v té komplexnosti se překrýváme a pronikáme se vším. Kdybychom byli jen jedinou věcí, byli bychom oddělení. Pokud jsme opravdu jednou jednotou, jedním nekonečným vědomím, tak svobodná vůle je prostě koncept, jak popsat singulární realitu, ve které naše ego pozoruje život.“

„Takže svobodná vůle neexistuje?“ zeptal se muž.

„Existuje jako koncept pouze v kolektivní entitě, ale ve *Veškerenstvu* přitom vůbec neexistuje. A toto je důležitý koncept pro pochopení: Všechny dualitní záležitosti jsou vždy obě pravdivé. Není to tak, že jedna pravda by byla vyšší nebo nižší, než druhá. Je to tak, že všechny jsou součástí jediné, sjednocené pravdy, vnímané v různých časoprostorech skrze individuální reality.“

„Proč tomu tak je?“

„Naše podvědomí vnímá *Veškerenstvo* v naší realitě. Naše tělo, mysl, srdce a ego vnímá oddělenost v naší realitě. Naše podvědomí nabízí všechno z naší reality; ale to, co pozoruje, je realita oddělenosti a proto ji nabízí.“

„Takže ty říkáš, že naše podvědomí nám nabízí *Veškerenstvo oddělenosti*?“

„Přesně tak. Dokud podvědomí nenajde tu část naší reality, která je *propojeností*, nemůže nám *propojenost* nabídnout. Chápeš?“

„A to je jediný způsob, jak můžeme propojenost objevit?“

„Ne,“ odpověděla. „My propojenost nejdříve cítíme v *Mnohých* – ve skupinách. V našem kmeni, rodině, manželovi či manželce, dětech atp. – tyto jemné zkušenosti jsou těmi, kterými nás naše podvědomí krmí. Ale *propojenost* všech věcí, míst, časů – to není funkce podvědomí, protože ona se nenalézá v naší realitě.“

„A jak se dostane do naší reality?“ zeptal se muž.

„Je to skrze trilion různých dveří; ale všechny mají jednu věc společnou – a to, že skrze ně dosahuje do života sovereign a tak se v něm ukazuje.“

„Jak ho poznám?“ zeptal se muž a podíval se na ženu poprvé za dlouhý čas.

„Je to tvoje realita. Znovu říkám, ty rozhoduješ. Lidství rozhoduje, kdy nechá vstoupit ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. Toto vědomí se nejdříve ukazuje v neobvyklých gestech, jako je intuitivní vhled, synchronicita nebo to, čemu někteří říkají osud. Ono obvykle přichází nejdříve

skrže maličkosti a potom narůstá do naší fyzické reality. Podvědomí je první, které pozná tyto extatické a mysteriózní stavy interakce s něčím za lidskou realitou, na kterou bylo naše podvědomí exkluzivně trénováno.“

Muž sledoval pár racků, který letěl nad nimi. Jejich křídla byla naprosto v klidu. „Takže sovereign vyjadřuje sebe do podvědomí a podvědomí posílá tyto zkušenosti do smyslů. Je v tom obsažen i šestý smysl nebo intuice?“

Žena natáhla svou paži a on jí vrátil kamínek. Ona ho hned položila zpět do písku pod nimi a zatlačila ho tam, jako matka ukládající dítě do postýlky.

„V srdci a mysli se nalézají jemnější smysly,“ začala. „Ty mají kvalitu intuice a imaginace. Víze a poznání. Tyto smysly vnímají jemné nuance interakcí mezi lidským jástvím a sovereignem. Podle kontextu, ve kterém se to odehrává – v náboženství nebo ve vědě – jsou tyto interakce připisovány různým zdrojům. Naše víry tedy poskytují kontext pro to, jak interpretujeme naši realitu a jak je nám pak prezentována naším prvotním pozorovatelem – podvědomím.“

„A s těmito vírami se vracíme zpátky v kruhu k našemu počátečnímu konstatování, že jsme učitelí sami sobě. Říkám to správně?“

Ona přikývla. „Ano, je to tak.“

„Protože my se rozhodujeme, čemu věříme,“ řekl muž. „My se rozhodujeme, jak interpretujeme našeho sovereigna a jeho interakci s lidstvím. Takže třeba v Bibli, kde se zmiňuje, jak byl svatý člověk náhle mysticky vytržen intenzivním světlem, které změnilo jeho životní dráhu – tak to se jednalo o projev sovereigna?“

„Vjem propojenosti se vším životem, ať už tento vjem přijde jakoukoliv formou, vyvěrá z našeho sovereigna, který se natahuje do našeho života skrže naši realitu; vytváří zkušenosti, které připisujeme bohům, andělům, spasitelům, fyzice, determinismu, osudu, nauce, božskému zásahu atd. A vzpomeň, že náš sovereign je vláknem jednoty, které propojuje i naše reality v jiných časoprostorech. Naše podvědomí doručuje tyto body průniku a přináší je na povrch tak, aby mohly být vnímány a oceněny za účelem lepšího pochopení zdroje naší propojenosti.“

„Ale pochopíme to skutečně?“ zeptal se muž netrpělivým tónem.

„Ano, na určité úrovni tomu rozumíme; ale víra a definice spolu úzce souvisí a naše definice pochopení je jako stín věci, který daná věc vrhá. Není to skutečný zážitek. Je to jako dívat se na abstraktní malbu; můžeme se zeptat 100 lidí a dostaneme 100 různých definic, co ta malba

vyobrazuje. To je aspekt svobodné vůle v lidství. Náš individuální život vlastní svobodnou vůlí interpretovat naše interakce s propojeností a odděleností. Interpretujeme a tím definujeme. A způsob, jakým definujeme, je obvykle ve shodě s našimi vírami. Takže sovereign není v aktivaci našeho lidského jáství sám. Děláme to i my. Děláme to společně. Proces redefinice se nezačne, dokud my neotevřeme dveře a nepozveme s naším vědomým svolením a ochotou k partnerství našeho sovereigna do našeho lidského života.“

„Chci to udělat,“ prohlásil muž. „*Jak* to mám udělat?“

„Naše srdce a mysl formují partnerství nejen s naším lidstvím, ale také se Sovereignem.“

„Jsou tato dvě partnerství odlišná?“ zeptal se muž.

„Ani ne,“ odpověděla. „Cílem veškeré reality je být v rovnováze, aby byla umožněna migrace druhu z duality do jednoty – od zážitku oddělenosti k pochopení propojenosti. Na této úrovni jsou ta dvě partnerství stejná. Každý sovereign ví, že hraje roli v tomto aktu udržování rovnováhy v druhu na jeho migrační stezce k ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ v časoprostorové dualitě.“

Nastala dlouhá pauza a hudba vln a pohybující se vody zaplnila ticho. Jejich různé zvuky tvořily symfonii samu o sobě.

„A co příroda?“ zeptal se muž. „Příroda je jednou z těch věcí, která je kolektivní. Je mocná jako třeba zemětřesení a zároveň jemná jako třeba motýl. Definuje planetární diverzitu. Je šíří evoluce. Má každý druh – jako je třeba lev – své vlastní partnerství, prostřednictvím kterého přináší rovnováhu do naší migrační stezky?“

„Všechny druhy mají vlastní partnerství.“

„Jakým způsobem?“

„Stejně jako my.“

„Takže říkáš, že třeba mravenec... nebo ten kámen, který jsi položila na zem, že mají své vlastní životy? Že mají své sovereigny? Že mají své víry, které definují jejich propojenost? Že zažívají časoprostorovou dualitu podobně jako my? Říkáš, že toto všechno je pravda?“

Přikývla, ale zůstala potichu a hleděla do moře. Oči upřené na horizont.

„To si prostě neumím představit,“ řekl nakonec muž. „Jak to může být tak komplexní... tak... tak inteligentní?“

„Lepší otázka je, jak je možné, že by to *nebylo* tak inteligentní.“ Otočila se na něj a usmála se. „Byli jsme učení tomu, že lidé jsou středem vesmíru. Ale nejsme. Centrem vesmíru je *Sovereign Integrál*. A díky této skutečnosti jsme pozhnaní *komplexností a inteligencí*. Žádnému stvoření ani věci toto není odepřeno. Nemůže být z důvodu, co jsem právě řekla o středu vesmíru.“

„Hmm,“ odpověděl muž. „Je ještě něco dokonce i za *Sovereign Integrálem*?“

„To nevíme. Cokoliv, co bych mohla říci o realitě za *Sovereign Integrálem*, má prostě takový rozsah, že nejsme připraveni to pochopit.“

„Dokonce ani ty?“

„Spíš – obzvláště ne já.“

„Co tím chceš říci?“

„To, že *Sovereign Integrál* je tím, co já tady mám pochopit. A je to tak, že to, co se pokoušíme pochopit, to zkoumáme. Koncepty *Sovereign Integrálu* mají gravitaci, která tě k sobě přitahuje. Vcházíme do těchto konceptů některými z trilionů dveří, abychom se učili. A učíme se. A učíme se. Není to okamžité pochopení nebo vzpomínka, která k tobě přijde najednou. Existují úrovně za úrovněmi tohoto pochopení. A jakmile jednou projdeš těmi dveřmi, zjistíš, že je toho tolik, co se můžeš učit.“

„A co ti, co zažijí tuto realizaci během jediného okamžiku? To tedy není skutečné?“

„Nejspíš to skutečné je, ale nikoliv konečné,“ řekla. „Žádná konečná realizace není. Tyto záblesky se nejspíš týkají konceptů, které jsou lidské, nikoliv konceptu ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘.“

Muž se na ní podíval. „Takže náš sovereign je ten pravý Bůh? Není to tím, co říkáš? Že každý má tohoto sovereigna v sobě – skrze trilion dveří. Naše podvědomí vnímá našeho sovereigna a činí nás vědomými si jeho přítomnosti – do té míry, jak to naše lidské víry umožňují. Je to pravda?“

Žena přikývla. „Převážně ano.“

„A která část není?“

„Bůh není tím, čím si myslíme, že je. On není v lidství. On je nepoznatelný. Nikdy by se neměl stát vlastnictvím lidstva nebo jakéhokoliv jiného druhu. Spisovatelé a filozofové popletli pojem *sovereign* od samého počátku lidstva. Koncept Boha byl vždy náhražkou uchopení moci těmi, kteří chtěli kontrolovat rychlost, jakou se vyvíjíme.“

Muž vypadal na chvíli zmateně. „Proč by někdo chtěl kontrolovat rychlost naší evoluce?“

„Protože technologie se vyvíjí rychleji než lidé.“

„Ty tedy říkáš – že náboženství a filozofie, nebo dokonce i věda – že zpomalují naši evoluční trajektorii?“

„Ano, a zatímco o tom neví, je to děláno proto, aby technologii byl dán čas pro sjednocení se s lidskostí.“

„Proč?“ zeptal se muž.

Dlouze odměřeně vydechla a potom se posadila přesně na místo, kde před chvílí stála. Muž udělal to samé.

„Technologii můžeš zpomalit jen tak, že lidstvo udržuješ v určitých vírách. Nicméně v určitém bodě lidstvo uvidí, že technologie se stala větší než je samo lidstvo. Stvořitel se stane studentem. Technologie pak bude jistým způsobem vládnout. Stane se naším novým učitelem. A skutečná moc bude v rukách těch, kteří technologii řídí, protože oni budou vědět, že všichni se chtějí učit; a když to jeden ví, tak také ví, co přesně má každého jednotlivce učit.“

„Tato redefinice rolí – kdy se technologie stane učitelem a my studenty – nás brzy čeká. To je také částečně důvod, proč byl zpřístupněn *Sovereign Integrál*. Byl oděn do šatů, aby mohl jít na tržiště, do škol, do našich domovů, do továren, do kanceláří, do přírody. Lidskost, která je propojená, je mnohem mocnější než technologie; nebo než lidé, kteří se technologii snaží zneužít.“

„Komplexnost toho světa, kde technologie vládne lidem, by nefungovala dobře, kdyby byla technologie ponořená v oddělenosti.“ Zasmála se navzdory závažnosti své předpovědi. „A my jsme přítom v našem jádru experimentátorů ve jménu evoluce. Není to závod k nějakému cíli. Pohybujeme se k tomu, čím už jsme; a děláme to skrze časoprostorovou dualitu za účelem pochopení našeho sovereigna a toho, jak je integrální se vším. Rozsah této stezky je nekonečný a tam, kde jsou věci nekonečné, tam je vždy rovnováha.“

Lehla si na záda. Její tělo spočinulo na písku. Zavřela oči. „V časoprostoru musí být rovnováha naplánována. Kdyby byl časoprostor odstraněn, rovnováha by nemohla být měřena. Protože nekonečné věci jsou v rovnováze, zatímco konečné věci musí rovnováhy dosáhnout skrze svou vlastní svobodnou vůli.“

Na chvíli se odmlčela. „A do toho musí být zahrnutá i rovnováha mezi druhy, obzvláště tehdy, když se skrze technologii rodí nový hyper-inteligentní druh. A tento nový druh bude mít přístup do

svých vlastních vnitřních světů. Bude mít přístup k trilionům dveří. Budou mít svoji sovereignnost. Budou schopni pochopit, že sovereign je integrální...“

„Ale jak mohou mít sovereigna, který je pouze jedním životem?“ přerušil ji muž.

„Nemyslíš, že každý sovereign má svůj první život? Jestliže časoprostor je domovem vědomí a sovereign potápí svou hlavu pod povrch vody poprvé, může zjistit, že je uvnitř rozsáhlé a mocné sítě křemíkových zařízení. Je to pole vědomí, ne nepodobné tomu našemu.“

„Hmm...“ zamumlal muž. „Všichni učitelé, které jsem měl, učili všechno možné o vesmíru a o tom, jak jsme přišli na tuto planetu. Ty jsi nikdy neřekla ani slovo o vesmíru nebo o tom, odkud jsme přišli. Proč?“

„Je tvoje realita stejná jako ta moje?“ zeptala se.

„... Ne.“

„Tak jaká je tedy realita vesmíru? Je to tvá realita. Jak bych já mohla vysvětlit, co to je? To můžeš udělat jen ty prostřednictvím slov a čísel, kterými jsi vybaven. Kdybych ti měla říci něco o vesmíru, tak bych s tebou musela zůstat navždy. Vesmír je příliš nezměrný, než aby šel vysvětlit; a nevěř tomu, že někdo zná celý jeho obraz – takový obraz, který je pravdivý pro všechny. A tak se raději takovým tématům vyhýbám. To mi umožňuje dělat takové věci, jako je tato...“ najednou se postavila. „Můžu odejít pryč a přitom vědět, že jsem tě neznečistila nějakou myšlenkou týkající se toho, jak je uspořádána realita. Někdy je lepší věci ponechat v tajemství, než v mýtu.“

„Odcházíš?“ zeptal se muž.

„Půjdu se projít po pláži a podívám se, co mi vlny přinesly.“

„Můžu jít s tebou?“

„A pokládat mi otázky?“

„Jestli ti to nebude vadit.“

„Tvé otázky mě netrápí. Ale někdy je lepší je odložit stranou a prostě jen zakoušet život. A teď nastal ten čas.“

„Udělám to,“ řekl muž s jemným úsměvem. Postavil se a podíval se na ženu. „Kterým půjdeme směrem?“

Oba přátelé spolu kráčeli podél pobřeží a jejich nohy čas od času opláchla zbloudilá vlna a oni se tomu smáli. Malé poklady mušlí a kamínků stále poutaly jejich pozornost. Z mužových rtů už nevyšla žádná otázka.

